

Uppsala-Trondheim-Uppsala 2022

Pilgrimsbrevet

Jeg har i flere år haft den plan at jeg ville køre Hamborg-Berlin-Köln-Hamborg og det skulle gerne være i 2022. Det er små 1500km der starter og slutter fladt, med lidt bakker i midten. Men da jeg siden PBP2019 også har kørt en 1200km i 2020 og 2021. Så var jeg efterhånden ret tæt på at færdiggøre Challenge Lepertel, en ny udmærkelse under Les Randonneurs Mondiaux. Jeg fik dog et problem med min plan da jeg så kalenderen for 2022. Den manglede nemlig mit planlagte løb, fordi det ikke er arrangeret af Audax Randonneurs Allemagne. Til mit held så var det ikke særlig svært at sadle om i planlægningen. Jeg fandt nemlig i stedet Uppsala-Trondheim-Uppsala. Den er på 1500km start nøjagtig samme dato. Den starter og slutter ret fladt og så har den lidt bakker undervejs i den midterste del. Den ligger jo lige til højrebenet. Så afsted med en tilmelding og så i gang med træningen.

Lidt mere end 4000km træning og 5 dages familietur i Stockholm senere stod jeg i Uppsala. Der var indskrivning fredag. Jeg var umiddelbart tilmeldt med start kl. 10 lørdag formiddag. Det var ikke min første prioritet men den tidlige start kl. 7 var fyldt da jeg havde tid til at vælge starttid. Men ved indskrivningen fik jeg med hjælp fra Jan Erik, bosat i Sverige, ændret mit starttidspunkt fra kl. 10 til kl. 7. Så langt så godt så var det hjem på hotellet og pakke mine Dropbags og lave en overnatningsplan derefter. Planen blev at begge dropbags blev afleveret i Särna, så jeg fik rent tøj på her, både på vej ud og retur igen. Med et stop midtvejs i Trondheim, skulle der så bare stoppes en enkelt gang yderligere for sove mellem Särna og Uppsala. Med udmattelsen ved at cykle flere dage i træk, vil det trods alt være naivt af mig at tro jeg kunne køre 414km i et stræk den sidste dag. Den eneste ulempe var nu, at med den tidligere start, ville jeg ikke længere kunne nå morgenmaden på hotellet. Det er trods alt et minimalt problem så jeg smuttede en tur i supermarkedet og handlede lidt forskelligt mad og snacks.

Dag 1 – Turen starter

Dagen efter var det tidligt op og så få pakket sammen og afsted til start. Det var som ventet ikke den store ceremoni. Men dog i højtidelige omgivelser ved siden af Uppsala Domkirke, Skandinaviens højeste kirke, hvor blandt andre Gustav Vasa, som befriede Sverige fra Danmark, ligger begravet. Kl. 07 startede det med finregn og starten på løbet gik. Det gik i fredeligt tempo ud af byen og det gav mulighed for at sludre lidt med de andre danskere i gruppen. Det stoppede dog ret hurtigt da tempoet kom op netop som vi kom ud af byen og det var derfor smartest at koncentrere sig om at holde kæden stram. Farten var dog også for høj til at det skulle

være holdbart i længden. Da jeg noget rutineret tabte en drikkedunk efter ca. 40km kom det nu helt naturligt med farten, da jeg nu var alene. Om end farten var faldende så kom jeg stadig til Gysinge og første kontrol med over 30 i snit. Det er et meget lille sted med en ubemandet landhandel som ikke var meget bevendt. Der gik dog en mand rundt som kunne skrive i vores kontrolkort. Han var meget forvirret og virkede omtåget som var han påvirket. Det var ikke muligt få fyldt flasker eller andet. Der havde heller ikke været andre muligheder hidtil. Regnen havde haft en indvirkning til at jeg drak mindre end ellers. Men nu

Domkirken i Uppsala

var regnen stoppet og på næste etape begyndte det lige så stille at klare op. Det betød også der skulle rationeres med vandet da der blev ved med ikke at komme noget. Der har sikkert været noget ret tæt på mig på et tidspunkt. Men når jeg ikke har noget kendskab til området overhovedet, er det svært at gennemskue mulighederne. Derfor var det en lettelse da jeg endelig kom til en kirke efter 140km og fik fyldt op. 10km senere passerede jeg endnu en lille landhandel. Denne gang i en normal butik så der kunne handles her. Om end det var et begrænset udvalg. Nu var der trods noget med sukker og kalorier i. Efter 163km kom jeg til Stora Skedvi. Med mulighed for at stemple ved et pizzeria. Jeg er normalt modstander af at stoppe disse steder da jeg synes der går for lang tid med ingenting. Denne gang var ingen undtagelse, til trods for at jeg valgte den første og bedste på menuen, selvom det også var den kedeligste. Da alle andre efterhånden havde fået deres, spurgte jeg til hvor længe det ville være. Det viste sig at de havde glemt min. Den blev dog lavet i en fart jeg ikke tidligere har oplevet og konsumeret lige så hurtigt. Godt gal over at have brugt 45min på meget lidt. Gik det relativt hurtigt med at komme gennem til flotte landskab som modsat de første flade 100km med primært store skove også havde bakker, elve og kæmpe søer jeg kunne kigge på. Solen skinnede mod forventning hele eftermiddagen. Så gjorde det lidt mindre at vinden, når den var der, mest var imod os. Med nyt brændstof på tanken var det lidt mere efterskueligt at køre det svagt kuperede stykke til Leksand efter 234km. Det var også turens første bemandede kontrol. Det var dog tydeligt at der var nogle som ikke skulle have kørt med de hurtigere drenge jeg startede i gruppe med, for nogle få hundrede meter før kontrollen

overhalede jeg et par stykker som lignede nogen som der har været i Norge og vende. De sad også helt opgivende mens de spiste. Jeg fik meget hurtigt smidt noget mad indenbords mens jeg så afslutningen på dagens afgørende enkeltstart i tour de france. Med eftermiddagen der gik på hæld gik turen videre. Der var nogle utrolig flotte udsigter og med depoterne fyldt var humøret højt. Denne del af turen bragte os igennem udkanten af Mora, som er mål by for Vasaløbet. Hvor ruten krydser min rute, er jeg ikke klar over. Belært af dagens erfaringer tog jeg en hurtig pause på en tankstation i Mora og så var turen til Älvdalen ikke så lang herfra. I Älvdalen var der lækker Chili con carne og gensyn med Jens og Rasmus som var kørt afsted med gruppen jeg også startede i, til de første to kontroller. Det var gået stærkt og måske også lidt for stærkt for de to herrer? De skulle dog sove ved denne kontrol, men en logistisk fejl, muligvis forårsaget af sygdom ved nogle hjælpere, betød at bagdrops var forsinket. De ankom derfor først da jeg kørte videre mellem kl. 22-22.30. Det var nu sidste etape inden mit planlagte hvil i Särna. Det var godt kun omkring 80km. Men fordi jeg tidligt overså at jeg skulle holde til højre, mens jeg snakkede med en svensk deltager, måtte jeg 5-6km tilbage igen. Det var en mental mavepuster da moralen daledede sammen med solnedgangen. Vejen jeg overså, var en kuperet vej på den anden side af den älv ruten fulgte her. Det var lidt ærgerligt at se de to veje mødes igen lidt længere fremme. Ganske vidst er det et flottere alternativ til den meget lidt trafikerede hovedvej. Men ruten er også 44km længere end det der bliver godskrevet og denne afstikker virker derfor unødvendig. Det følte derfor som lidt ekstra spildte kræfter at køre tilbage, men det er jo vilkårene. Herfra gik det stille og roligt op ad de næste mange kilometer. Nogen sagde 40km, men jeg er ikke helt sikker. Nætterne på denne tid af året og så langt mod nord gør at de aldrig bliver så

mørke at man ikke kan se omgivelserne om end det er mere i en gråtoneskala. Jeg var ved at være ret træt og måtte også lægge mig for en kort bemærkning. Det hjalp ikke synderligt andet end at jeg kunne køre forsvarligt videre og det var bogstaveligt talt blevet midt nat da jeg endelig nåede frem til Särna. Her gik det stærkt med at komme i bad og så komme i seng.

Dag 2 – Särna-Trondheim

Jeg prioriterede at komme hurtigt videre frem for at sove i mange timer. Så lidt over kl. 7 satte jeg kursen videre. Nu med følgeskab af Steen som delvist bor i Stockholm. Han var startet kl. 10 dagen før og havde derfor indhentet mig. Der var forsat sol på himlen ligesom dagen før var sluttet. Vi kom nu fint afsted og efter en god times så vi en flok rener. Det var helt vildt dels at se dem vildt og dels at de tilmed stod ret tæt på os med bare 20-30 meters afstand.

Vi fik skudt et par billeder og så var det videre. Energien var ikke helt i top fra morgenen af og en stigning efter 40km tog kortvarigt pippet fra mig. Det var tydeligt at jeg hverken havde ramt topformen til denne tur, eller at jeg var veludhvilet. Heldigvis skulle det ikke være længe før vi kunne grænseshoppe. Det er nu ikke ligesom ved den dansk-tyske grænse. Men alligevel med et præg af mulighed for at nogle nordmænd kan handle lidt billigere i mængder. Det gav mulighed for at fylde tanken op og vi fik klaret turen til Femundtunet. Selvom det var en bemanded kontrol, var der ikke meget at komme efter i forplejning. Slet ikke sammenlignet med dem vi havde mødt hidtil. Men lidt har også ret og en pause er en pause. Da vi skulle videre kom Jens trillende. Han var kørt fra Rasmus på samme bakke

som jeg var gået ned på. Da jeg ikke følte mig videre flyvende, mente vi at han nok skulle indhente os. På det næste stykke begyndte det dog at gå bedre på trods af det efterhånden var mere udprægede stigninger og nedkørsler. Det blev blandt andet synliggjort da vi kom forbi trægrænsen. Da vi nåede den lille ski by Tolga, efter en kort hurtig nedkørsel, følte det dog atter tiltrængt med en pause. Det eneste sted der var åbent var et hotel. De var til gengæld også utroligt flinke til at skrive i kontrolkortet og serverede god mad. Turen til Røros herfra var blot 34km. Så det var til at overskue. Generelt for tempoet var det meget sigende at det på intet tidspunkt kunne kategoriseres som decideret hurtigt men for dagen og den samlede distance trods alt på et fornuftigt leje. Kl. 17.30 kunne vi derfor tjekke ind i Røros. God forplejning og godt selskab fik os op på 4 mand i gruppen, da vi fortsatte videre mod Støren. Dette var sidste bemandede kontrol inden Trondheim. Så enten sov man her, eller også skulle man køre 174km videre. Det er åbenlyst at vi ikke ville ankomme der på denne af midnat. Men det var omvendt heller ikke på tale at stoppe her for at hvile, efter blot en halv dags kørsel. Det gjorde Jens til gengæld, da han ankom, mens vi var ved at stige op på cyklerne. Han virkede presset og havde vidst nok haft svært ved at det til at køre denne dag. Hvordan hans videre tur gik ved jeg ikke ud over at han gennemførte, som han jo gerne gør på sine mange ture. Den første del af turen mod Støren var meget både op og ned indtil ca. 12-15km ude, hvor vi stoppede for at tage mere tøj på da regnen så småt var ved at starte. Jeg nøjedes men min ARD refleksvest og nogle løse ærmer. Det var helt perfekt da der trods massiv regn stadig var lunt. På intet tidspunkt på hele turen kom temperaturen nævneværdigt over 20 grader. Meget antiklimatisk i forhold til min ferie med resten af husstanden i Stockholm, hvor vi havde over 30 grader. Gennemsnitsfarten var til den gode side, fordi vi i 90km nærmest kun kørte ned ad bakke. Eller sådan følte det i hvert fald. Det var utroligt ærgerligt at det netop på dette stykke skulle være så dårligt vejr. For det var ualmindelige flotte omgivelser og uden tvivl de flotteste hidtil. Selv når det skulle konsumeres i regnens begrænsende udsyn. Der var ikke andet at for end tage det med efter bedste evne mens vi snoede os afsted sammen med vejen som via broer lå den ene og den anden side

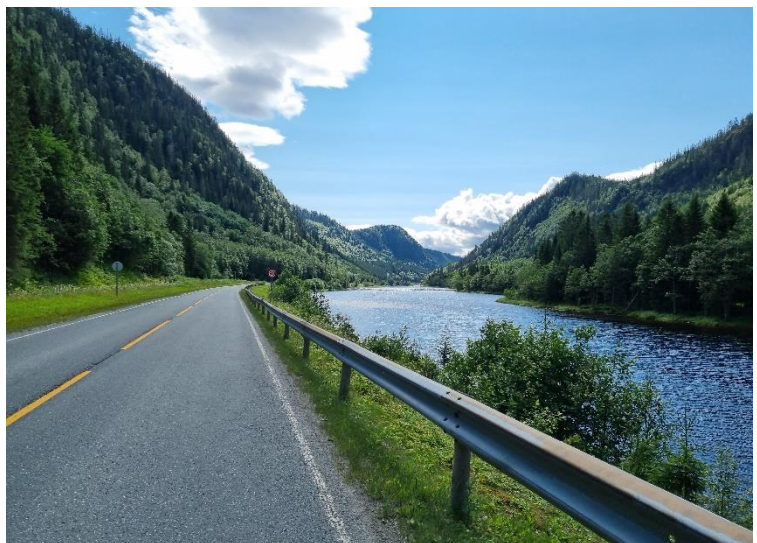
af kløften med elven brusende nedenfor os. Således nåede vi Støren i rekordfart kl. 21.46. Det synes måske ikke særlig hurtigt, men siden vi tjekkede ud i Røros efter lidt for meget sniksnak og en masse kludren rundt inden alle var klar, var der kun gået 3 timer til 105km inkl. pausen hvor vi tog mere tøj på. Her fik vi atter hældt en masse kalorier indenbords så vi kunne køre de sidste 69km. De var desværre ikke ned ad bakke men mere på flad vej langs hovedvejen. Dog stoppede regnen igen sammen med dagslyset der forsvandt. Netop som vi regnede med at det skulle være sådan hele turen, ledte ruten os væk fra Hovedvejen og ind på nogle mindre veje. Det var ikke til min fordel da jeg var ved at løbe tør kræfter denne dag. Derfor sneglede jeg mig også langsomt op ad de bakker der følger med de mindre veje. Det betød også at vi entrerede Trondheim ad mindre oplagte veje. Ikke mindst i mørket hvor man visse steder skulle være vågen for ikke at køre i en bom eller lignende. Men vi kom ind i byen og kom forbi Domkirken her som fuldender yderpunktet som kan udgøre pilgrimsturen. Herfra var det en passage gennem en sovende by til kontrolstedet. Et kontrolsted jeg havde bildt mig ind, havde en bruser. Men den måtte vi slukøret se langt efter. Et måltid mad og en madras var der dog. Så nu gjaldt det bare om at få mest muligt tid på øjet.

Domkirken i Trondheim

Dag 3 – På vej tilbage

Dagen efter var jeg alt andet end oplagt. Benene var mere end bare tunge. De tre andre i gruppen stod og fumlede med noget da vi skulle afsted. Så jeg startede ud i et tempo, svarende til mere end langsomt, velvidende at de andre nok skulle indhente mig. Der var helt udsolgt i mig. Så allerede inden jeg havde ramt 20km af dagen tog jeg et stop ved et supermarked. Der måtte mere energi indenbords. Det hjalp ikke meget, men nu kunne jeg da klemme mig over 20km/t, på flad vej. Hold fast der var langt hjem til Uppsala. Jeg havde en følelse på de flade stykker og når det gik ned ad bakke at hvis det ikke gjorde ondt i røven så brændte det i huden. Derfor var det på alle måder ubehageligt at prøve at lægge kræfter i for at holde et højere tempo. For at sætte prikken over i'et, så mærkede jeg også relativt tidligt konsekvenserne ved de få timers nattesøvn. Resultatet blev at jeg måtte lægge mig i noget som viste sig at være et mælkeskur som nu er fredet. Bare rolig det var ikke ulovligt at gøre som jeg gjorde. De tre andre kørte videre til den næste kontrol som var ca. 10km længere fremme. Jeg ville ikke vente til jeg kom så langt da jeg frygtede at larmen på stedet ville være for høj til reelt at få lukket øjnene. Et kvarter senere var jeg på højkant igen.

Et lyspunkt på et sort sted

Noget mere frisk i hovedet. Som man kan se på billedet, er der mange flotte steder på ruten. Et af de få plusser på en træls og svær dag. På næste kontrol indhentede jeg de tre andre. Den ene havde lagt sig og de to andre sad og snakkede. Jeg havde fokus på at blive hurtigt færdig så jeg kunne komme mest muligt frem ad et mit begrænsede tempo. De andre fik hurtigt afsluttet deres snak, da jeg tror de blev lidt overrumplet af mit tempo ud af huset igen. Klokkeren var allerede henad ved kl. 13.30 og der var kun kørt 94km. Turen havde hidtil været moderat kuperet området taget i betragtning. Men det skulle ændre sig de næste 103km til Tännaldalen. Underligt nok så var det tidspunkt jeg følte mig mest tilpas, når det gik opad. Så hvor jeg kontant hang i bremsen i forhold til de andre på flad vej og nedad. Så kørte jeg fra dem opad. Det er jo meget fordelagtigt når jeg nu skulle kæmpe for det her på dag tre. Hver gang jeg nåede en top, kunne jeg fortsætte i ro og mag, i hvert fald nogenlunde, mens jeg nød udsigten og jeg kunne køre videre uden at blive presset indtil de andre indhentede mig. Alt var dog ikke rosenrødt pga. det. Energieniveauet haltede

stadig så da vi passerede et lille supermarked ca. halvvejs stoppede vi igen. Det var dog et beskedent udvalg i "to go" varer. Men lidt sodavand og snacks kan brandslukke en del. Nu kom nogle længere stigninger og vi nåede turens højeste punkt i 900meters højde. Med trægrænsen noget lavere fik vi en fantastisk udsigt. Uanset hvor mange billeder man tager, giver det desværre ikke den samme oplevelse som at være der. Jeg forsøger ellers ihærdigt hver gang, men det forbliver desværre kun en påmindelse til et minde. Tilbage til virkeligheden så skal alt der kommer op også ned igen. Så efter en nedtur af den gode slags kom sidste bakke

På toppen af ruten

inden vi atter krydsede grænsen tilbage til Sverige. Denne gang mødte vi dog ikke en grænseshop, men skidt pynt med det. Det var begyndt at regne nogle få kilometer forinden og det var som det vaskede alt det dårlige jeg havde kæmpet med hele dagen væk. Ca. 15km efter grænsen nåede vi kontrollen i Tännaldalen. En bemandet en af slagsen, som ikke gik ned på udvalg. Jeg husker ikke hvad de serverede, men det gik rent ind. Det gjaldt både vådt og tørt. Vores lille gruppe var lidt splittet i forhold til om vi skulle videre eller sove. Jeg havde stadig et erklæret mål om at nå Särna, som var næste kontrol, 133km længere fremme. Men Steen ville ikke køre videre i regnen og var sammen med de andre i gang med at lave nogle vurderinger om hvor længe de så skulle sove for at kunne køre videre inden de blev indhentet af et muligt tordenvejr dagen efter. De to andre var lidt splittet men valgte at følge Steen. Det gjorde mig ikke så meget da jeg er vant til at køre meget selv. Udfordringen var at den ene havde lavet lidt hjemmearbejde og vidste at hvis jeg ikke nåede Funäsdalen inden kl. 21 så ville jeg ikke kunne købe forplejning resten af natten. Det gav mig ca. 40min til at pakke mig sammen og nå de næste 10-15km. Så vi fik ønsket hinanden en fortsat god tur og jeg hoppede tilbage på cyklen. Halvdelen af vejen mod Funäsdalen gik dog nedad med en god hældning så jeg var fremme i løbet af ingen tid. Så med en sodavand og chokoladebar som dessert til det nyligt indtaget måltid, plus lidt til lommerne, følte jeg mig klar til de næste 120km. Det var stille og roligt derudaf og bedst som det hele kører på autopilot. Der ser jeg en fuldvoksen elg midt på vejen 50-100 meter foran mig, som jeg kører over en mindre bakketop. Af flere årsager bremser jeg op. Men da bremserne er våde, så larmer de en del i processen og det får desværre elgen til at løbe ind i skoven, længe inden jeg hverken når at tage oplevelsen mere ind eller forevige det. Ikke desto mindre er jeg helt opløftet af det mens kører videre. Da jeg når til Tännäs startede den sidste lange rigtige stigning. I starten af den sprang en større en ren over vejen og der skulle jeg da ikke have været mange ringbredder længere fremme, før det var endt i et

sammenstød. Med det overstået var turen mod Högvälen, Sveriges højest beliggende by, stille og rolig. Desværre med mørket der var kommet for længst, var det en temmelig kedelig vej, da det var lige ud i 40km og derefter lige ud i yderligere 40km. Derfor blev det igen, igen en kamp mod hovedet at komme til mit planlagte stop. Ligesom sidste gang var det igen midt om natten. Så hvis det gik hurtigt første gang jeg nåede Särna med at komme i bad og i seng, så gik det ikke langsommere denne gang.

Dag 4 – Kampen mod mig selv og elementerne

Efter 4 timers søvn kunne jeg ikke trække den længere. Solen var for længst stået op og jeg drømte om at nå 298km denne dag. Dagen startede med solskin og velvidende at ruten nu gik mere ned end op, gik det nu i et jævnt tempo tilbage mod Älvdalen. Vejrudsigten sagde nu mulighed for både regn og torden senere på dagen, men lige nu var det svært at få øje på. Jeg genkendte ikke stedet jeg lagde mig på vej ud. Den ualmindeligt lange bakke som folk havde snakket om på udturen, som jeg ikke forstod det store hype om. Kunne jeg dårligt få øje på i dagslys den anden vej. Til gengæld skulle vi dreje fra vejen og tage en afstikker på modsatte side af elven ligesom vi gjorde på vej ud. I dagslyset var det dog endnu mere tydeligt at vi kunne have taget "hovedvejen" vi lige havde fulgt og sparet nogle kilometer og besværet med bakkerne på den anden vej. Men flot var det og ruten er som ruten nu er. Kl. 13.19 var jeg i Älvdalen og da jeg åbenbart kørte som en enmandshær, med et par timer eller mere til dem både foran og bag mig. Så var de frivillige vældig ivrige efter at snakke. Så da jeg nærmede mig en times pause måtte jeg sige at nu var jeg nødt til at køre videre. Skyerne var væsentlig tættere nu og jeg nåede kun den anden ende af byen så åbnede himlen sig i 10 minutters syndflod. Sjældent har jeg prøvet en nødkøling så pludseligt. Men jeg kunne da arbejde mig lidt til varmen igen. Efter 20km lå jeg pludselig i en lomme mellem nogle tordenbyger og havde det ikke videre godt med situationen. Det var heldigvis kun et kort øjeblik helt tæt på mig og faren drev over igen i takt med at jeg kom tættere på Mora. Her holdt jeg en kort pause på den samme Q8 tank som på vej ud. Det gav lige det jeg skulle bruge for at krop og hoved var ovenpå. De næste 60km til Leksand var uden videre dramatik. Tordenvejret trak sig væk fra mig uden at jeg dog følte mig sikker på det ikke kunne komme igen. Min udfordring lige nu i forhold til min oprindelige plan, var at jeg manglede 118km. Og klokken var allerede 19.15 da jeg ankom til Leksand. Så enten skulle jeg stoppe tidligt eller risikere en problematisk tur videre om aftenen og måske natten. Jeg tog konsekvensen af de 3 foregående nætter og gik til køjs tidligt og så sove ca. 6timer inden jeg kørte videre.

Nedbørstruende skyer nær Leksand

Dag 5- Slutspurten

Det virkede som den rigtige beslutning da jeg stod op. Jeg følte mig mere frisk både fysisk og mentalt end jeg havde gjort længe. De fleste veje vi havde kørt indtil videre havde været meget fredelige og det var bestemt også tilfældet her i de tidligste morgentimer. Den nyfundne energi gav mig en god moral og det føltes som en halv time da jeg stod og mærkede de første solstråler kl. 06 i Torsång. Jeg havde lidt chokolade og lidt at drikke i bagagen som jeg nød, inden jeg skyndte mig videre mod Avesta. Det var tydeligt at det dominerende landskab atter var skovene. Det gav egentlig bare ro til at gå ind i mig selv og lade kilometerne tage hinanden Ved ankomsten til Avesta opdagede jeg, at jeg manglede luft i mit bagdæk

og kunne ikke rigtig forklare det. Men tanken om hvor længe det havde været aktuelt er da spændende. Jeg fandt en fodpumpe ved indgangen og for at gøre det lækkert fik kæden også lige en sjat olie. Nu skulle jeg bare have fyldt tanken op så jeg kunne være klar til de sidste 116km. Jeg måtte tage mig selv ikke at gå i dvaletilstand da jeg sad og spiste i varmen. Så måtte det være på tide at komme videre. Der var efterhånden ikke så mange byer der skulle passeres så nu var det bare at holde snuden i sporet. De flade veje og det faktum at jeg fik taget hul på de sidste 100km løftede tempoet stille og roligt. Det gik efterhånden atter med ca. 30km/t. Den sidste mellemliggende kontrol i Heby var en ubemandet. Så jeg fandt en Coop butik som jeg handlede det sidste jeg skulle bruge og fik en kvittering som bevis. Fra start havde jeg håbet på 100timer total. Men den grænse krydsede jeg 50min før Heby. Jeg trak den lidt ekstra mens jeg drak ud, så jeg ikke forgæves ville begynde at køre efter 103timer. Fuldstændig ubetydeligt og derfor en mulighed jeg fjernede for min ubevidsthed. Nu skulle jeg bare til Uppsala. Det var helt befriende at tænke på, når man tager i betragtning hvor dårligt jeg havde det 2 dage tidligere. Som det ofte er set, så fik jeg lidt ekstra at skyde med og med en let medvind gik det også tit med 35km/t og det følte næsten let da jeg nåede de sidste 10km. Lidt ærgerligt så viste det sig at da jeg nåede rundt om kirken i Gamla Uppsala og kom ind på kontrollen så var klokken kun 14.08. Men det var en lettelse at være færdig.

Efterspillet blev lidt mudret da jeg sidst på aftenen kørte ud efter mine dropbags. Selvom de skulle være bragt tilbage sidst på eftermiddagen, så var de ikke ankommet og de vidste ikke hvornår de ville komme, men det ville senest ske en time efter jeg senest skulle køre for at nå min færgeafgang i Halmstad. Det var en kæmpe stressfaktor, men heldigvis så var de kommet en lille time før jeg kørte derud igen næste formiddag. De var dog villige til at sende dem til mig, såfremt de ikke nåede retur, men det ville bare være rigtig træls at have dem til hænge i systemet på den måde. 6,5 timers bilkørsel bagefter giver tid til at reflektere lidt over turen. Jeg synes den sådan helt generelt får bekræftet mig i, hvorfor jeg gør det her at køre mange hundrede kilometer i træk. Det er faktisk noget, jeg synes er sjovt, udfordrende og inspirerende. Det er giver nogle særprægede naturoplevelser, hvad enten det er fra toppen af et fjeld eller bunden af en

Morgenstund med guld i mund i Torsäng

Selfie foran den gamle kirke i Gamla Uppsala

dal. Det er råvildt i alle afskygninger og brusende elve lige på den anden side af autoværnet både i solskin og regnvejr. At gennemgå alle de scenarier i landskabet samtidig med at man måske kæmper med træthed og krop og hoved, for så en halv time senere at have kæmpe optur og føle sig uovervindelig fordi man lige har fået en cola eller hvad der nu virker for det enkelte individ. Så er det ikke bare en fiks ide. Så er det en passion. Og det er lang tid siden jeg har fået min hobby bekræftet på den måde.